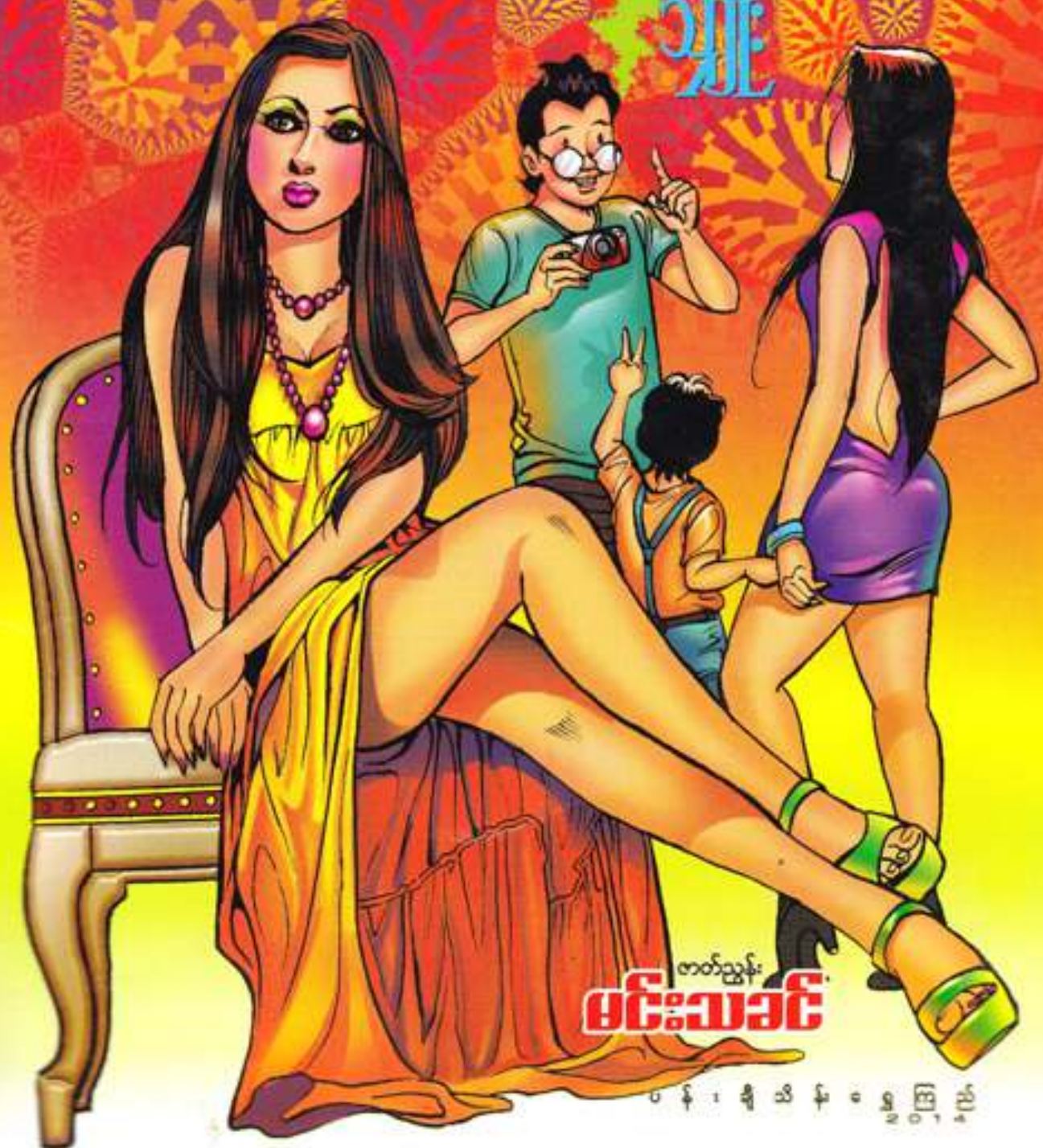




ရှား တရုတ်ဦး

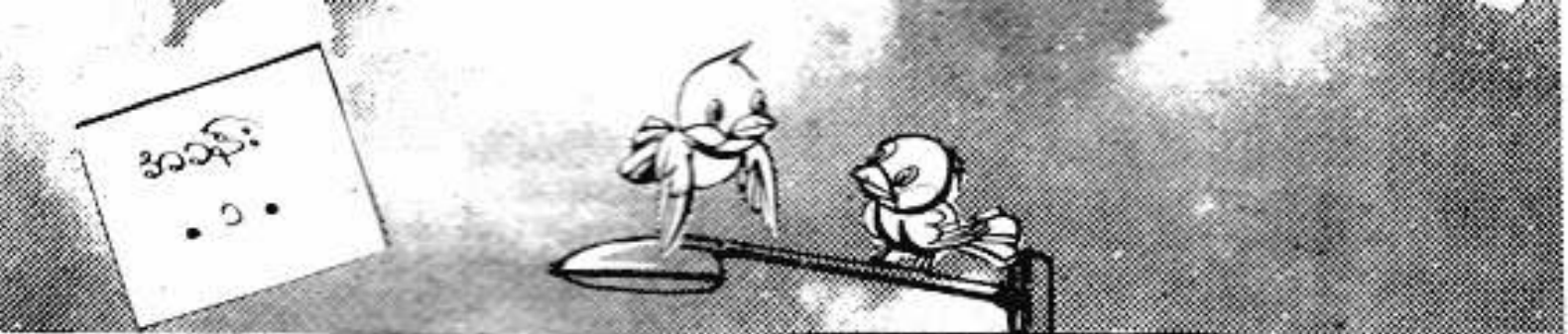
မိန်းမလှပကသင်္က

ရှား



တတ်သွန်း
မင်းသခင်

ပန်းချီဆွဲဆွဲ



သူငယ်ချင်း ဖြစ်သူ
မမန္တလယ် ဆိုင်မှ ပြန်ထွက်
လာတော့....သားကို
ကျောင်းဝင် ကြိုရှုမော့ခိုလို့
ကားကို ခြုံထဲဘက်သို့
ဦးတည်လိုက်သည်..

မောင်းနှင်ရင်းမှ အကင်ဆိုင်ရှေ့က အမြတ်...သားက အကင် ကြိုက်သည်ကို သတိရသွားပြီး
ဆိုင်ရှေ့မှာ ကားရပ်ကာ ဝင်ဝယ်ရသေးသည်...



အကင်ဝယ်ပြီး ပြန်ထွက်လာတော့ ဖုန်းမြည်လာ
လက်ကိုင်အိတ်ထဲမှ ထုတ်ယူပြောလိုက်သည်..

ဟဲလို..
မောင် စောစောက
ဘာလို့ ဖုန်းပိတ်ထားတာ
လဲ..... ခုမှ ဖုန်းခေါ်နေတာ
ကြာပြီလေ..

မောင့် ဖုန်းဖြစ်နေ၍..အရင်ဆုံး အပြစ်တင် စကားကို
မူ နဲ့ နဲ့ ပြောလိုက်သည်...

အင်းပေါ့..
မောင်နဲ့ အတူ မနက်စာ
ကို ဟိုတယ်မှာ သွားစားမယ်
ဆိုပြီးတော့ပေါ့....အင်း...ထင်တော့ထင်
ပါတယ်...မောင် အစည်းအဝေးခန်း
ဝင်နေလို့ ဖုန်းပိတ်ထားတာ ဖြစ်
မယ်လို့ တွေးနေသေးတာ..

အခုခု ..
သားလေးအတွက် အကင်
ဝင် ဝယ်နေတာ မောင်ရဲ့ ဒီက အပြန်
မောင့် ဆီကို ဝင် ခဲ့ရမလား...ကျောင်း
ကြိုပြန်လည်း စောသေးတယ်
လေ...





ကားရှေ့မှာ ဂျစ်တစ်စီး ပိတ်ရပ်ထားသဖြင့် ခုခင် ကားကို ဘက်ခံ ဆုတ်၍ ထွက်မည်ဟု တွေးကာ နောက်ကြည့်မှန်ကို ကြည့်၍ ဆုတ်လိုက်သည်..



လူတစ်ယောက် ဘွားခနဲပေါ်လာပြီး တစ်ပြိုင်နက်တည်း အော်သံကိုပါ တစ်ဆက်တည်း ကြားလိုက်ရ၍ ခမဲ့ လန့်ဖျတ်ပြီး ဘရိတ် အုပ်လိုက်သည်။



အား.....ကျွတ်
ကျွတ်.....ကျွန်တော့် ခြေ
ထောက် ခေါက်သွားတယ် ထင်
တယ်ဗျ.....လမ်း သိပ်လျှောက်လို့
မရဘူး.....အား.....



မင်းက
ကား ဘက် ခ် ဆုတ်
မှန်း သိသိကြီးနဲ့ဝင်တိုး
တာကိုးကွ..



ဆောရီးပဲ
မမ.....ကျွန်တော်လည်း
အဲလောက် အရှိန် နဲ့ ဘက် ခ် ဆုတ်
လိမ့်မယ် မထင်လို့ ဖြတ်လျှောက်
လိုက်တာ..

ကဲ.....မင်း
ဆေးခန်းသွားမလား...မမ
လိုက် ပို့ပေးမယ်.....မင်း ကျေ
နပ်တဲ့ အထိပေါ့..



ဆေးခန်း
သွားဖို့လည်း မလို
ပါဘူး မမရယ်...ကျွန်တော်
နမောနမဲ့ နိုင်လို့ဖြစ်ရ
တာပါ..

ထိုကောင်မလေး၏ လေယူလေသိမ်း
တွေ မှာ...လောဘသံ မပါ.....ငွေ
ညွှတ်မည်. အရိပ်အယောင်မျိုး
မတွေ့ရသဖြင့် နာမဲ့ အနည်းငယ်
တော့ စိတ်အေး သွားရသည်..



ဒါဆို မင်း
ဘယ်ကို ပြန်မှာလဲ...မမ
လိုက် ပို့ပေးမယ်လေ..

အား.....ကျွတ်
ကျွတ်.....ပို့ ပေးရင်တော့
ပိုကောင်းပါတယ် မမရေ..
ကျွန်တော် ခြေထောက် အဆစ်
များ လွှဲသွားလား မသိဘူး..



အဆစ်
လွှဲသွားတာ ဆိုရင်
ဆေးခန်း ပြရမှာ
ပေါ့...



ဟာ ရတယ်..
ကျွန်တော်က ဆေးခန်း
တွေ ဘာတွေ သွားလေ့သွားထ
မရှိဘူး...ကျွန်တော့် အတွက် မပူ
နီမ့မ.....အေးဆေးဆေး...



လူကသာ အေးဆေးဟု ပြောနေတာ.....ကျန်းရုန်း
ထနေသော သူ့ ခန္ဓာကိုယ်က ခြေထောက်
မထောက် နိုင်၍ ယိုင် နံနံရှယ်..



မောင်လေး
ရယ်....မင်း ခြေထောက်
တစ်ခုခု မဖြစ်ခင် ဆေးခန်း
သွားပြရအောင်ကွယ်...



ရတယ်..
မမ...ဟို...ကျွန်း..
ကျွန်တော့်ကို တွဲလို့ ရလား
မမ..

ရပါတယ်
တွဲကူပေးရမှာ
ပေါ့...

ဓမ္မ သွက်သွက်လက်လက်ပင် ကောင်
လေး၏ လက်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင်ကာ
တွဲလိုက်သည်.....ကောင်လေး ထော့နှင်း
ထော့နှင်းဖြင့် ချော့ကန်နေရ၏..



လာလေ..
ကားပေါ်တက်..

အဟဲ...
ကျွန်တော့် အိမ်ကို
မမ ကားနဲ့ သွားလို့ မရ
ဘူးဗျ..



ဟင် ဟုတ်
လား.....ဘယ်နေရာမှာ
မှီလဲ.....လမ်းကျဉ်းလို့ ကား
ဝင် မရတာလား..

မဟုတ်ဘူး...
ဟောဟို အပေါ်ထပ်ပါး
လွှာမှာ နေတာ.....ဒီတော့ ဒီလှေကား
ကနေ ကားဖြတ်မောင်းလို့ မရ
ဘူး...



နာကျင်ခြင်းတွေကြားထဲမှာ ရွတ်နောက်နောက် ပြောနေနိုင်သေးသော ထိုကောင်လေးကို ကြည့်ပြီး ခမဲ့ ပင်လိုက်ပြုံးမိသည်။



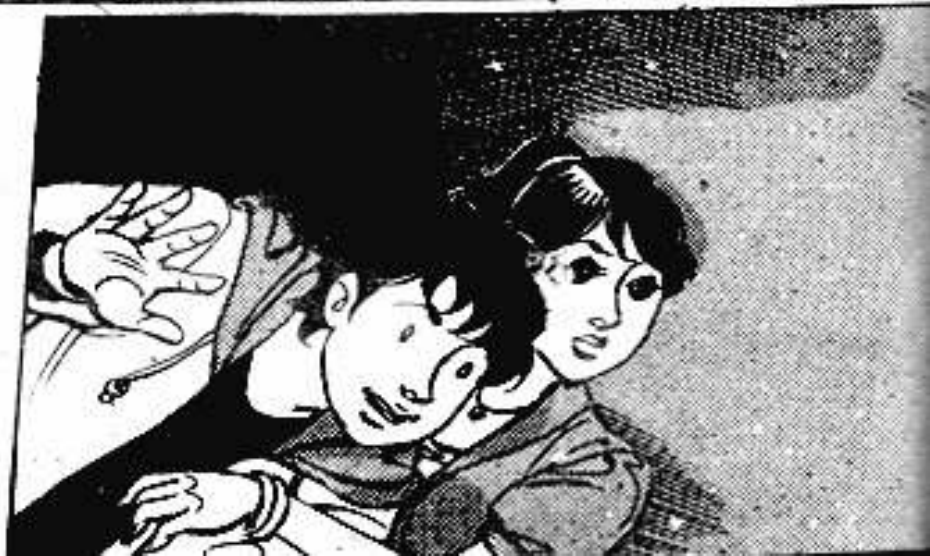
ဘယ်လို
လဲ မမ... ဒီဈေးကား
ကနေ ကျန်တော့်ကို ကူ
တုံ့ပြီး တက်နိုင်ပါ့မလား...



တက်နိုင်
တာပေါ့... ဘာလို့မတက်
နိုင်ရမှာလဲ...

ဒါဆို
အိုကေ... ကျန်တော်
အပေါ်တက်တော့
မယ်..

ခမဲ့ ကောင်လေးကို တွေ့၍ လိုက်ပို့
သည်..... ဈေးကားထစ်က ကျဉ်းတော့
နှစ်ယောက်သား အနည်းငယ် မှောင်
မိုက်သော အလင်းရောင်အောက်မှာ
စမ်းတမ်းပြီးဖြင့် တက်လာရ၏...



မမ
မောနေလား
ဟင်..

ဟင့်အင်း
ရပါတယ်...မမော
ပါဘူး..

အားနာ
လို့က်တာဗျာ....မမ
ကသာ မမောဘူး ပြောနေ
တာ....မမ အသံက ဟိုက်သံ
ကြီးတောင် ပါနေပြီ...

လွေကား
အမြင့် ကြီး တက်စ မရှိ
လို့ပါကွယ်..

နောက်
တစ်ဆင့် ဆိုရင်တော့
ရောက်ပါပြီ...ဪ နာမည်
လည်း မှတ်ထားဦးနော်... နှိုင်း
လို့ ခေါ်တယ်..

အေးပါ
ကွယ်...မမ မှတ်ထား
ပါ့မယ်..

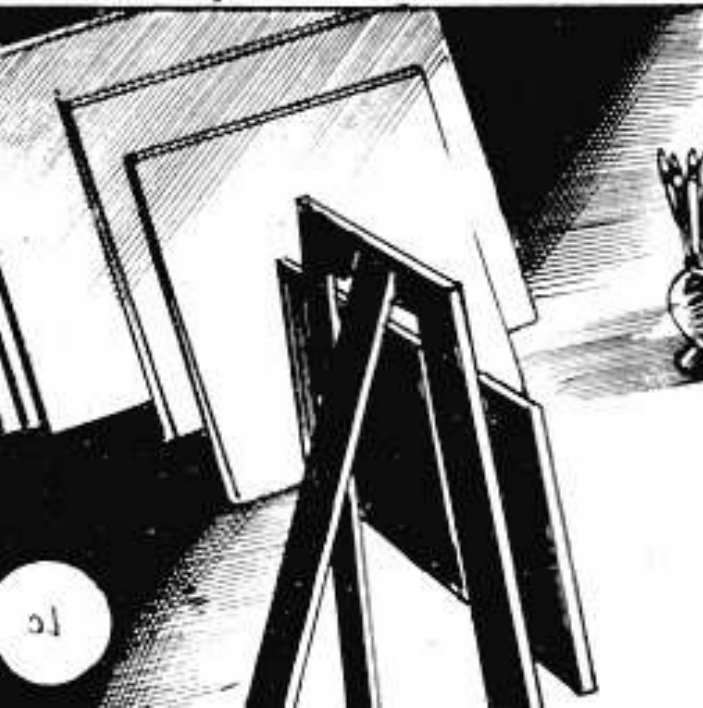
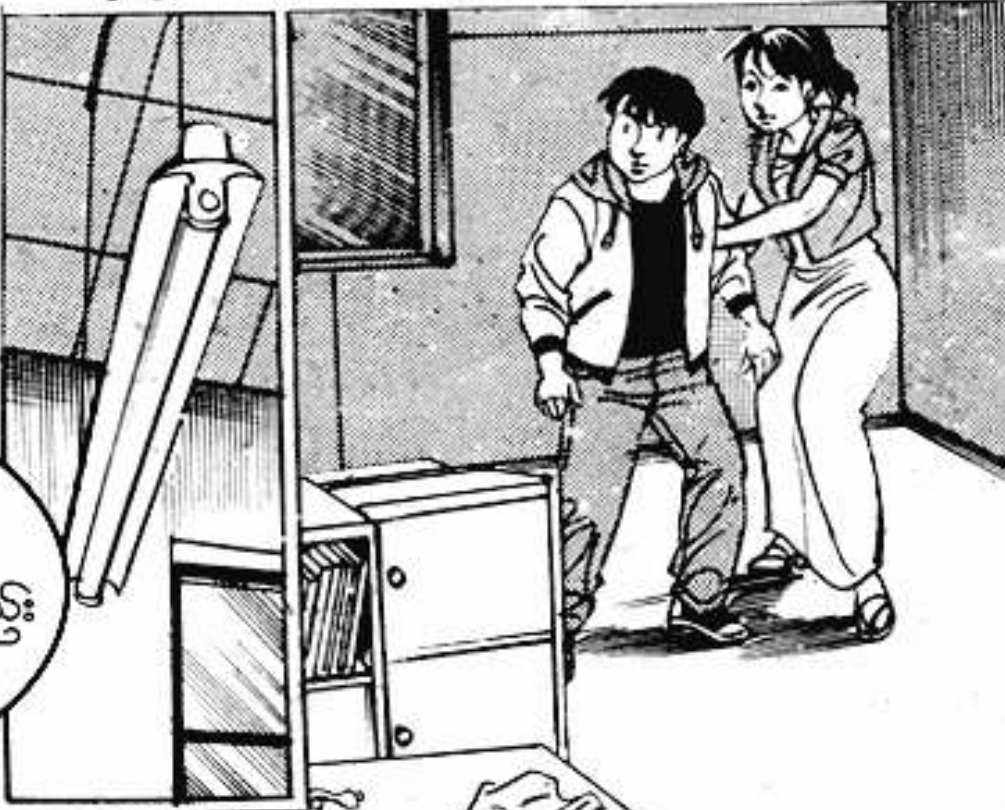


စကားတပြောပြောဖြင့် နှိုင်း ၏အိမ်
တံခါးပေါက်ရှေ့သို့ ရောက်လာသည်..
နှိုင်း သို့ ဘောင်းဘီအိတ်ထဲမှ အိမ်
သော့ကို နှိုက်ယူပြီး ဖွင့်လိုက်သည်..



လာ မမ...
ကျွန်တော် တစ်ယောက်
တည်း နေလို့ အိမ်က နည်းနည်း
တော့ ရှုပ်တယ်ဗျာ...

ပြောပြောဆိုဆို နံရံ မှ မီးခလုတ်ကို ဖွင့်လိုက်ရာ အခန်း
တစ်ခုလုံး မီးတွေ လင်းထိန်သွားသည်...



တစ်ခန်းလုံး ပန်းချီပစ္စည်းတွေ နှင့် စာအုပ်တွေဖြင့်
သာပြည့်နှက်နေပြီး ခုတင်ဘေးတွင် ရှေးလက်စဟု
ထင်ရသော ပန်းချီရေးသည့် ကင်းဘတ်စ်ပြား တစ်
ခုနှင့်စာတန်း တစ်ခုကိုလည်း တွေ့ရသည်...



မင်းက
မိသားစုနဲ့ နေတာ
မဟုတ်ဘူးလား...



မဟုတ်ဘူး
မမ... ကျွန်တော် တစ်ယောက်
တည်း နေတာ... ကျွန်တော်က ပန်းချီ
ရေးတယ်လေ... တစ်ခါတလေ စာလည်း
ရေးတယ်..



ဪ...
ပြော...



လာ..
ထိုင်ပါ ခြီး
မမ...



နော်
စေ့ကွယ်... မမ
မထိုင်တော့ပါ
ဘူး...



ဟာ..
ကွန်တော့် အိမ်ပေါ်
ရောက် ပြီးမှတော့ မထိုင်ဘဲ
နံတော့ မပြန်ပါ နဲ့မမ ရာ..
ခဏ ဖြစ်ဖြစ်တော့ ထိုင်
ပါ...

နှိုင်း ကို
အားနာ၍ ခမဲ့
ခဏတော့
ထိုင်လိုက်သည်..



မင်း ခြေထောက်
က ဒဏ်ရာ တော်တော် ပြင်းမယ်
ထင်တယ်...မင်းမှာ လူ ခွဲမှ မရှိတာ..
ဘယ်လို ချက် ပြုတ်စားသောက်မလဲ
ကွယ်.....ဆေးခန်းသွားမယ် ဆိုတော့လည်း
မသွားဘူး.....ခက်လိုက်တာ..



ထမင်းဟင်း
ဆင်းပြီး မဝယ် နိုင်လည်း
အိမ်မှာ ခေါက်ဆွဲပြုတ်တွေ
ရှိတယ်....ပြုတ်သောက်လို့ရပါ
တယ် မမရာ..

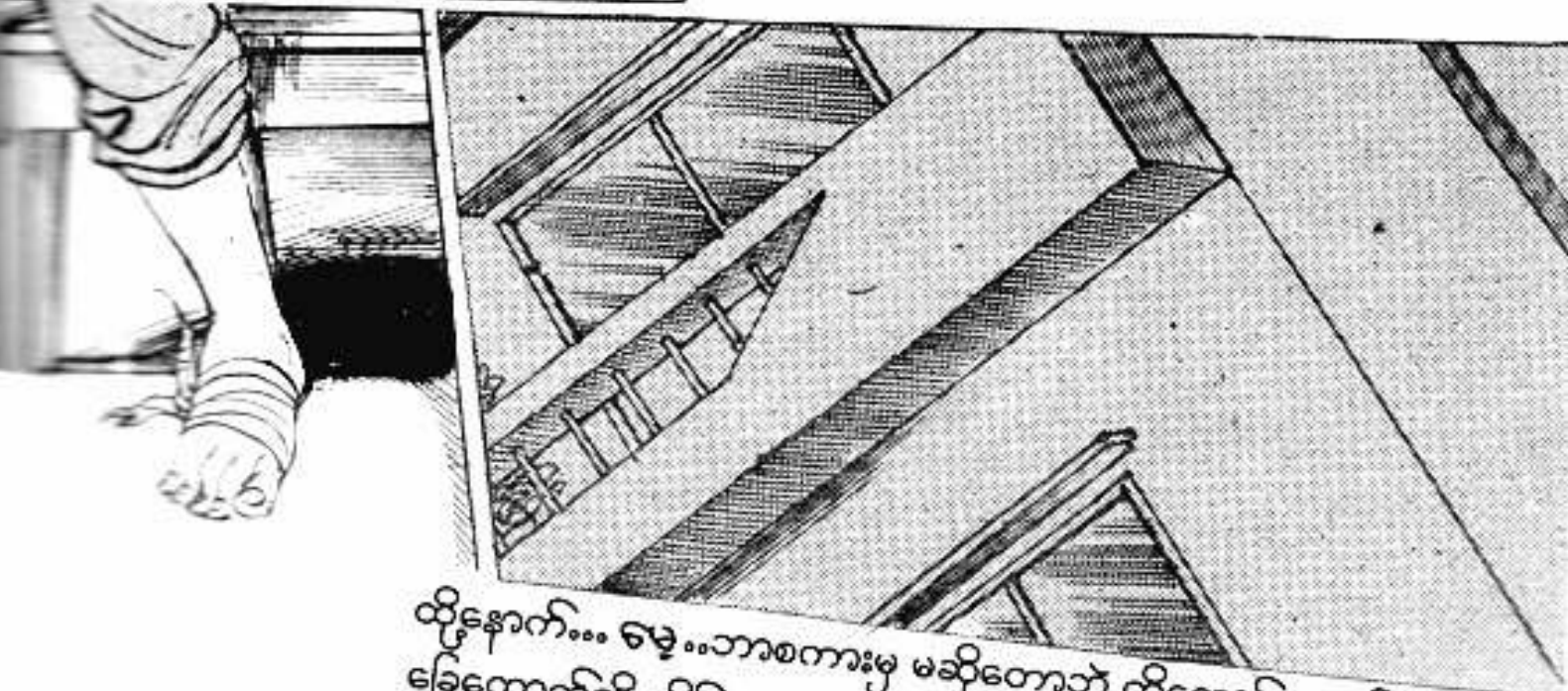


မင်း လော
 လောဆယ် တစ်ရက် နှစ်ရက်
 တော့ အောက်ကို ဆင်းလို့ မရလောက်
 သေးဘူး ထင်တယ်နော်...လိမ်းဆေးနဲ့
 ပတ်တီး ဂြိုလား...

ဂြိုတယ်...
 မမ...ဟိုစင်ပေါ်
 မှာ..



နှင်း ညွှန် ပြသည့် စင်ပေါ်မှ လိမ်းဆေးဘူးနှင့် ပတ်တီး
 ကိုလှမ်းယူလိုက်သည်..



ထို့နောက်... ဓမ္မ...ဘာစကားမှ မဆိုတော့ဘဲ ထို့ကောင်လေး၏
 ခြေထောက်ကို လိမ်းဆေး ခပ်ထူထူလိမ်းကာ ပတ်တီး စည်းပေး
 လိုက်သည်...

ပြီးသွားသည့်အခါ
မှာတော့ ဘေစင်
တွင် လက်ကို
ဆေးလိုက်ပြီး...

ကဲ...
မမ ပြန်မယ်..
ကွယ်...

ဟုတ်ကဲ့
မမ...



ခုမှ အိမ်ထဲမှ ထွက်လာပြီး ရွှေကားထစ်တွေ အတိုင်း
တစ်ယောက်တည်း ဆင်းလာလိုက်သည်..



မောင်ကတော့ ခုမှ ကိုမျှော်နေလောက်ပြီ..

အသိနိုး
• J •

မောင်ရေ
ထမင်းစားရ
အောင်...



စာဖတ်ခန်းထဲတွင် အလုပ်လုပ်နေသော မောင်နားသို့
ဗမာ့ လျှောက်လာပြီး နောက်ကျောမှ သိုင်းဖက်လိုက်
သည်..



မောင်က လှည့်၍ နမ်းလိုက်ပြီး...



ဗမာ့ ပြော
မှပဲ မောင်လည်း ဗိုက်
ဆာရကောင်းမွန်း သိတော့
တယ်...



မောင်
အလုပ်တွေ များနေ
လား...ဗမာ့ ဘာကူညီ
ရမလဲ..

မောင်ဘေး

မှာ ခုလို လာနေပေး
တာနဲ့တင် မောင် အလုပ်လုပ်
ရတာ ဖြောင့်နေပါပြီကွာ...

မောင်...

နက်ထဲမှာ ဘာရှာ
နေတာလဲ..

နိုင်ငံခြားမှာ
မောင်နဲ့ မိတ်ဆွေဖြစ်
တဲ့ မိုက်ကယ်ဖလားစ်
က....မြန်မာပြည်မှာ အပန်းဖြေ
ဟိုတယ်တစ်ခု လာဖွင့်ဖို့ စီစဉ်နေ
ပြီလေ..

ဟယ် ဟုတ်

လား....မောင် အိတ်တစ်
သွားတုန်းက အရပ် အရှည်ဆုံး
လူသားလို့ နမူ ပြောခဲ့တဲ့ လူ
မဟုတ်လား...

နမူက

ဘယ်ဆိုးလို့လဲ....မှတ်
မိ လွယ်သားပဲ..